
G. István László

SZONETTEK

Kivilágíthatatlan álmodás
(mert ahhoz is fény kell, hogy elaludj,
ahhoz is szavak kelljenek, hogy úgy
élj, hogy csönd van, hogy alszol), nem találsz

csillártalan szobát, amire vársz:
belülről élni a fényt, nézni, hogy
mikor kitakarhatatlan az ágy,
látni, hogy nincs hely, azt nem tudja más

helyetted emléktelenné aludni.
Föl-alá jársz, fázol, föl-alá jársz,
befelé szobát képzelsz. Odajutni

egy álom része csak: kiég a ház,
de semmi fény, majd jön a fény alatti
álom, kitakaródzol, kiabálsz.

*

Eltévednek az emberek. Marad
az ég, széltelen száll az itt hagyott,
rossz lehelet (forgok vagy álmodok –
mindent hallok, semmit se mondanak).

Rossz testekben belülről tűz a nap,
kiégett hasfalak, meleg karok.
Körbefúj a szél, mégis izzadok,
fázni vágyom, melegen tartanak.

Kiraktak az égre, hogy visszamásszak,
még gondolhatom magamat madárnak,
csak emléke nincsen és szárnya nincsen,

nem kell elhinnem, amit sose hittem;
csak visszahoznak, ha elmegyek innen,
s nem kell megszületnem, mert kitalálnak.

*

Elkopnak a tárgyak, ujjad nyomát
magukba szívják, érintetlenek,
helyettük élsz, hogy benned éljenek,
s helyetted élnek, úgy kopnak tovább,

lassan, ahogy levélre vár az ág
(halál koptat belőle életet),
s hogy megkezdődött vagy már vége lett,
eldönthetetlenül fénylik a láng,

hogyan még ennyit se lásson, a levélre
(fogod az asztalt, rátolod a székre,
fogod a széket és visszatolod,

amíg elalszol, újragondolod:
fogod az asztalt és visszatolod)
már nem az ág néz, csak a fény a fényre.

Déry Tibor

ELBESZÉLÉS (II)

A forradalom eseményeitől kínos gonddal távol tartotta magát. Tudományos pályára készül, nem ártja bele magát a politikába, mondta apjának, aki ezúttal teljes mértékben egyetértett vele, s még meg is dicsérte fiát töméntelen eszéért. Rosszabbra volt elkészülve; attól tartott, hogy Tamás nagy igazságosztó pallosával s az emberi tisztességbe vetett lángoló hitével egyenesen az események sűrűjébe veti magát. Fia tartózkodása, mértékletessége meglepte. – Mi történt ezzel a mamlasszal? – kérdezte feleségét. – Megégette az ujját a katonaságnál? De hát nem úgy ismerjük, mint aki egykönnyen megijed... No, én megyek a dolgomra. – Kezet csókolt az asszonynak, aminek gyöngéd jelentését az anya minden további szó nélkül elérte: csendes biztatás volt, hogy tapintatosan tudja ki, mi nyomja a gyerekük lelkét. Megcirógatta az öregember szakállas arcát.

– Majd megpróbálom valahogy, Károly – mondta, s édes vidám hangján elnevette magát.

– Mit? – kérdezte az orvos visszautasítón, s megállva az ajtó felé való útjában, hátrafordult. – Mit próbálsz meg?

Az asszony elpirult. – Hát amire gondolsz.

– Nem gondolok én semmit. Nem tudom, mire érted.

– Tudod, Károly – mondta az asszony –, hogy én milyen ügyetlen vagyok ezekben a dolgokban. Ha én tebelőled valaha ki akartam venni valamit, már a harmadik mondatnál belezavarodtam. Te meg kineveltél.

– Én téged sosem nevettelek ki – mondta az orvos.

– Tudom, Károly.

– Hát akkor?

– Komolyan sosem gúnyoltál ki – mondta az asszony, s újra elpirult, s utána mind-